1

Cítim sa neuveriteľne ľahko. Ako pierko. Akoby som ani nemala telo. Vôbec nič ma neťaží. Možno je to stav, aký zažívajú kozmonauti vo vesmíre. Môžem sa vzniesť a putovať priestorom, kam ma myšlienky zanesú. Alebo sú to spomienky?

Vidím malé dievčatko pred výkladom potravín. Vrkoče, krátke pletené šatočky, vyzerá celkom ako ja!

Som to ja! Jazykom si nahmatám medzierku po mliečnom zube, vypadol mi len včera.

Celkom nerozumiem, ako je možné, že som znovu malým dievčatkom, veď som už bola dospelá. Alebo sa mi o dospelosti iba snívalo?

Babka ma poslala po mlieko. Plné fľašky sú mi trochu ťažké, ale obchod našťastie nie je ďaleko. Rada chodím nakupovať. Predavačka je moja teta a vždy mi niečo dá. Aj teraz cmúľam turecký med. A teším sa na pohár studeného mlieka.

Vchádzam do dvora.

Babka býva v dlhom dvojdome, hovoríme mu štrúdľa. V druhej polovici. V prvej od ulice bývajú susedia Vicenovci. Večne na babku nadávajú. Neviem prečo. Keď ich počujem, radšej si zapchávam uši.

Susedia majú nového psa. A teraz ma nechce pustiť domov. Vrčí a cerí na mňa zuby. Hrozne sa bojím,

určite ma uhryzne do lýtka. Mám iba sandáliky na holých nohách, au, už cítim, ako to bude bolieť! Je mi do plaču. Pes breše a vyskakuje, div sa neodtrhne. Včera bol nakrátko, no teraz má reťaz na celú šírku dvora. Nemám ho ako obísť!

Rozplačem sa.

Z okna babkinej spálne vyskakuje na podstienku bratranec Ondro. Je odo mňa o rok starší a o desať centimetrov vyšší. Babka by ho hrešila, keby ho videla vyskakovať z okna, ale ja som rada, že mi ide na pomoc. Ondrovi sa bridí chodiť dverami, keď okno je tak nízko. Chalani sú takí. Kričí na psa. Ešte viac ho tým rozzúri, ale už sa bojím menej, lebo teraz cerí zuby na Ondra.

Môj bratranec nemá strach ani z čerta. Ani z veľkých pavúkov, ba ani z babkinho moriaka. Zrazu sa rozbehne a kopne psa rovno do otvorenej papule. Ten letí ako futbalová lopta a zastaví ho až reťaz. Príde mi ho ľúto, celá sa trasiem. Ondro ma berie za ruku a odvádza domov. Pes zalieza do búdy a tíško kňučí.

– Neboj sa, Silvi, už ti dá pokoj, – utešuje ma môj záchranca.

Z vďačnosti mu sľúbim, že sa poobede zahráme na doktorov. On bude prehliadať mňa, potom ja jeho. Celkom som zvedavá, čo za smiešnu vec to skrýva medzi nohami.

2

Tá smiešna vec – zrazu mi vôbec nepripadá smiešna! Napĺňa ma úžasom. Asi preto, že som už veľká.

Čoskoro budem mať dvadsať. Malé dievčatko okukujúce Ondrovho vtáčika sa prebudilo do dospelosti. Zvedavosť zostala, ešte sa prehĺbila. Len som ju doteraz držala na uzde.

Hľadala som toho pravého. Všetky moje spolužiačky už o panenstvo prišli. Podpichujú, že mi zarastie, ak budem dlho otáľať. Tomu neverím. Iba sa nechcem uponáhľať.

Konečne som svojho vyvoleného našla. Volá sa Levoslav, všetci ho volajú Lev. Celkom výstižné. Naozaj sa správa, akoby bol kráľom. Jeho veličenstvo Lev. Dokonca sa šuška, že má modrú krv.

Teraz má všetku krv presne tam, kde treba. Úžasné, ako sa tá smiešna vecička dokáže zmeniť! Akoby šibnutím čarovného prútika. Neskutočné, ako narastie! Nemôžem uveriť, že do mňa vojde.

Dlho som si nepripúšťala, že dospelí naozaj čosi také robia. Že muž časťou svojho tela vniká do ženy. Neverila som dovtedy, kým spolužiak Miloš nedoniesol v siedmej triede do školy pornografické fotografie. Bolo na nich všetko – až nechutne detailne nafotené. Obrovské, prekvapujúco intímne, zahan-

bujúce. Červenala som sa ako pivónia. Týždeň ma prenasledovali divoké sny. Nevedela som si predstaviť, že to tiež budem niekedy robiť.

Detaily si ešte stále neviem dosť dobre predstaviť, ale celkom sa teším. Horí vo mne čosi viac než zvedavosť. Kamarátky, ktoré podľahli obyčajnej zvedavosti, sa trpko sklamali. Ja som čakala až do dnešného dňa, kým v mojom vnútri nevykvitne túžba.

Vždy som snívala o nežnostiach, nikdy som si ich príliš neužila. Lev vo mne niečo silné prebúdza. Neviem čo, ale vyviera to na povrch v tých najintímnejších partiách. Prahnem po dotykoch a láskaní. Zalieva ma očakávanie.

Bože, ešte teraz sa celá chvejem! Vďaka ti, Bože, za to, že si človeku dožičil užívať si sex! Aj keď vlastne v teba neverím, za sex ti z hĺbky duše ďakujem. Rada by som opísala svoje pocity, keby sa opísať dali. Sú neopísateľne krásne.

3

Idem von. Svet bez stien mi pripadá nádherný. Až neuveriteľne. Nie ako doma. Doma sa dusím, preto pri každej príležitosti utekám.

Aj teraz mi slnečné lúče klopú na oblok a volajú ma na prechádzku. Slnko má úsmev ešte trochu štrbavý, veď len nedávno sa zastavilo nad obratníkom Kozorožca, urobilo čelom vzad a vyrazilo na cestu späť, ale jeho vábeniu neviem odolať.

Prechádzam našou ulicou a znova zažívam tú fascinujúcu zmenu: ľudia sa na seba usmievajú! Už nehľadia do zeme, keď sa míňajú. Už sa netvária neprítomne, prestali hrať neviditeľných a neexistujúcich. Zvedavo sa jeden druhému prizerajú, akoby len teraz objavili tento svet, seba vo svete, akoby len teraz povyliezali z ulít a zistili, že tam vonku žijú ďalší jedinci takisto túžiaci po dúšku čerstvého vzduchu.

Len môj otec ani za svet nechce vyliezť z ulity. V poslednom čase vôbec nevychádza z domu. Simuluje práceneschopnosť. Jeho pravá diagnóza znie: predseda závodného výboru KSČ. Celé dni sedí pred televízorom a nadáva na nečakaný vývoj celospoločenskej situácie. Keď som nablízku, obviňuje ma, akoby som revolúciu zorganizovala ja.

– Tanky by som na nich poslal! A zopár tých vlasáčov by som povešal na lampy! Na výstrahu.

Podobné múdrosti spočiatku vykrikoval na celý činžiak. Postupne uberal decibely. Pre istotu. Čím menej ziapal, tým väčšia zlosť ním lomcovala. Naozaj mám obavy, že by neváhal strieľať do davu, i keby som v ňom stála ja.

Nikdy sme si nerozumeli. A od 17. novembra napätie medzi na\mi rastie geometrickým radom. Revolúcia bola posledným klincom do rakvy nášho vzťahu. Utvrdila ma v podozrení, že otec nie je dobrý človek. Hrozné poznanie. Najmä keď sa týka vlastného rodiča.

Vhupla mi do hlavy strašná myšlienka: mám jeho gény! Budem ako on? Preboha, len to nie!

Na vysokú školu ma púšťal s ťažkým srdcom. Najradšej by ma držal doma pod zámkou. Našťastie to nejde. Spočiatku som chodievala domov každý víkend. Neskôr len každý druhý, veď cez víkend je na internáte úžasná pohoda. A odpadla mi polovica kázaní o naštrbenej morálke vysokoškolského života.

Keby som nepotrebovala peniaze, neukázala by som sa aj celý mesiac.

Keď som prišla domov prvýkrát od vypuknutia revolúcie, otec sa na mňa hneď vo dverách oboril: – Čo to tam stvárate za sprostosti, vy somári mladí? Čo vy viete o živote?

Bolo mi do plaču, tak rýchlo a ľahko ma pripravil o moju euforickú revolučnú náladu. Chcela som mu vykričať, že už viem o živote dosť. Viem, akú silu má 20-tisícový dav, aká hnusná je opica z piva a aj to, ako

chutí muž. Lenže nepochopil by ma. Utiekla som do kúpeľne, aby nevidel, že mám v očiach slzy.

Vyšla som práve vtedy, keď Kňažko v priamom prenose vyhlásil: – Žiadame odsun sovietskych vojsk z Československa!

Otec ozelenel, akoby bol armádnym generálom. O niekoľko dní parlament zrušil vedúcu úlohu komunistickej strany v spoločnosti a otcovi sa definitívne zrútil svet. Premena na zatrpknutého starca, odpísaného človeka, ktorý nemá nič a nikoho, bola dokonaná.

Od začiatku Nežnej revolúcie hľadal oporu v mojej mladšej sestre. Márne. Od narodenia ju zbožňuje. Tiež márne. Sestra naňho kašle. Pekne zvysoka. Mnou otec pohŕda, často mám dojem, že ma dokonca nenávidí.

Pociťujem k nemu iba ľútosť. No súcit nie je láska. Nikdy nebude. A čím viac ho počúvam vzdychať, lamentovať a nadávať, tým menej súcitu v sebe nachádzam.

Čo otca popudzuje, mňa teší. Zmeny vnímame presne opačne. Zatiaľ čo on považuje strhávanie ostnatých drôtov na hraniciach za výsmech štátnosti a ohrozovanie suverenity republiky, ja za prísľub slobody a otváranie sa novým nekonečným možnostiam.

Porazilo by ho, keby som mu porozprávala, ako som sa prechádzala nádherne vyzdobenou predvianočnou Viedňou. Preňho je Viedeň špinavou bránou do skazených útrob zahnívajúceho kapitalizmu. Na adventnej výzdobe nič zahnívajúce nevidím. Snívam, že taká krásna hniloba časom dorazí aj do našich miest.

Tieto Vianoce sú čarovné aj bez výzdoby. Veď všetci sme dostali pod stromček slobodu. Okrem môjho otca. Dobrovoľní otroci si slobodu predstaviť nevedia. Snívajú nanajvýš o výmene otrokára.

A dnes nám federálne zhromaždenie darovalo nového prezidenta. Kiež by tu bol Lev, aby som sa mala s kým tešiť! Teraz je s partiou na chate, pripravujú sa na oslavu Nového roku a nových časov. Mňa otec nepustil. Ja hlúpa som poslúchla.

Prechádzam parkom a obdivujem mrazom postriebrené borovice. Záblesky slnečných lúčov menia šušky na vianočné ozdoby. Zrazu je park plný vianočných stromčekov. Ako v rozprávke.

Mráz ma núti k návratu do tepla. Mám na sebe iba kabátik do pása, zubaté slnko ma podviedlo. Pridávam do kroku.

Blížim sa k nášmu domu.

V oknách sa rozsvecujú prvé svetlá. Zrazu mi srdce poskočí radosťou: zasvieti sa aj v garsónke nad nami! To svetlo ma môže zachrániť pred ďalšími rodinnými trápnosťami. Veziem sa výťahom až na samý vrch a klopem.

4

– Ahoj. Pozveš ma dnu? – oslovujem prekvapeného Dávida.

– Samozrejme. Poď.

Ustupuje do malej chodbičky, aby som mohla vojsť.

– Vonku je riadna kosa a mne sa ešte nechce domov, – vysvetľujem Dávidovi náhly prepad a vyzliekam si kabátik.

– Si vítaná vždy, keď sa ti nechce ísť domov. Si vítaná aj vtedy, keď sa ti chce ísť domov.

Smejem sa.

– Si zvláštny. Kto takto rozpráva?

– Ako?

Opakujem, čo povedal, a začínam sa červenať.

– Hovorím len pravdu, nič viac.

– Máme šťastie, že žijeme v období veľkých právd, – maskujem „filozofiou" červeň na lícach. Môj prepad a Dávidova priamočiarosť ma trochu zahanbujú. Niekoľkokrát sme sa viezli spolu výťahom, a zrazu som v jeho byte! Čo tu vlastne robím?

Obzerám sa okolo seba. Izba je zariadená jednoducho, no účelne a aj vkusne. Odo dverí až k oknu po celej stene sektorová zostava, v nej zabudovaná veža, presklené skrinky plné kníh. Pod oknom písací stolík so stoličkami. Namiesto postele dva matrace a veľký pe-

riniak. Nikde ani zrniečko prachu, prekvapujúci poriadok na muža, ktorý býva sám.

– Kde máš televízor?

– Nemám.

– Nemáš?

– A načo?

– To ani nevieš, že máme nového prezidenta?

– Neviem.

– Havla. Dnes ho federálne zhromaždenie jednohlasne zvolilo.

– Nie je ti podozrivé, že komunisti zrazu jednohlasne volia za prezidenta chartistu?

Som zaskočená. Havla obdivujem, jeho kniha *Moc bezmocných* ma nadchla. Len nedávno som pomáhala vylepovať plagáty *Havel na hrad!*

– Konečne vyhoveli verejnej objednávke. Veď to je ich pravé poslanie, – hľadám sama pre seba odpoveď.

– Žeby sa tak ľahko zriekli moci? Čudné. Najmä keď verejná objednávka je ako mydlová bublina: potrebuješ kúsok mydla, vodu a trochu fúkať.

Dávidovi hrá na perách zvláštny úsmev. Akoby si zo mňa uťahoval. Prekvapene naňho hľadím – a zrazu cítim, ako sa vo mne čosi láme. Život človeka často dokáže zmeniť jediná veta, niekedy jediné slovo! Alebo dotyk.

Náhle si uvedomím, že politika ma až tak nezaujíma. Po prázdninách budem musieť opäť chodiť do školy, tvrdnúť na prednáškach, robiť skúšky. Každodennosť bude mať určite inú príchuť ako s Husákom, ale výnimočnosť sa napokon utopí v bahne všednosti.

Vžívam sa do Dávidovho nadhľadu.

A smejem sa sama sebe.